

בע"ח (פתח תקווה) 894-12-14 - איתן לוי נ' מדינת ישראל

בע"ח (פתח-תקווה) 894-12-14 - איתן לוי נ' מדינת ישראל פתח-תקווה

בע"ח (פתח-תקווה) 894-12-14

איתן לוי

נגד

מדינת ישראל

בית משפט השלום בשבתו כבית משפט לתעבורה בפתח-תקווה

[28.05.2015]

כב' השופטת מגי כהן

החלטה

בהמשך להחלטתי מיום 07/05/15, להלן נימוקי החלטה:

בפני בקשה לפי סעי' 74 לחוק סדר הדין הפלילי קבלת חומרי חקירה שהגיש ב"כ המבקש.

מבוקש להורות למשיבה להעביר להגנה העתק דו"ח נתיחה פתולוגית והעתק מלא מתיקו הרפואי של המנוח.

המשיבה הסכימה להעביר דו"ח נתיחה פתולוגית אולם מתנגדת להעברת מלוא התיק הרפואי של המנוח.

דו"ח נתיחה פתולוגית הועבר למבקש כך שהמחלוקת הצטמצמה לתיקו הרפואי של המנוח.

הצדדים טענו הן בכתב והן בעל פה בעניין תיקו הרפואי של המנוח וכן צירפו פסיקה.

מטיעוני ב"כ הצדדים עולה כי בתיק העיקרי תחילה לא כפר המבקש בקשר הסיבתי אולם לאחר תיקון כתב אישום,

תוקנה גם הכפירה באופן שהמבקש כפר גם בקשר הסיבתי.

סעיף 74 (א) לחסד"פ, הקובע כי:

"הוגש כתב אישום בפשע או בעוון, רשאים הנאשם וסניגורו ..., לעיין בכל זמן סביר בחומר החקירה וכן ברשימת כל

החומר שנאסף או שנרשם בידי הרשות החוקרת והנוגע לאישום, שבידי התובע ולהעתיקו".

בבש"פ 10283/09 אליק לדר נ' מ"י ביהמ"ש העליון חזר על כך כי המבחן העיקרי בו נבחנת כל ראייה בחקירה,

בטרם תעמוד בתנאי הסף של סעיף 74(א) היא מבחן הרלוונטיות של הראייה בנוגע לאישום או להגנה אפשרית של

הנאשם.

בבש"פ 9322/99 מסארווה נ' מ"י קבעה כב' השופטת בייניש:

"כל חומר שקשור באופן ישיר או עקיף לאישום ונוגע ליריעה הנפרשת במהלך האישום הפלילי הינו חומר חקירה".

נוסף יש לבחון את המקרה לגופו של עניין עפ"י השכל הישר אם כי אין גם להפליג למרחקים ולכלול בחומר החקירה

ראיות שהרלוונטיות שלהן היא רחוקה ושולית".

(בג"צ 233/85 אל הוזייל נ' משטרת ישראל).

ב"כ המבקש טוען כי תיקו הרפואי של המנוח הוא חומר חקירה רלוונטי וזאת לאור הנימוקים הבאים:

__ בחו"ד פתולוגית צוין כי המנוח סבל מהשמנת יתר חולני.

__ על פי הודעת אלמנתו של המנוח, המנוח נטל כדורים כנגד לחץ דם גבוה באופן קבוע.

__ התאונה התרחשה כאשר המנוח באופן תמזה רכב על אופניים בכביש מהיר על נתיב הנסיעה השמאלי, לאחר שיצא

מביתו בגן יבנה.

__ לא נערך למנוח ניתוח לאחר המוות.

בהסכמת משפחת המנוח המשיבה עיינה בתיק הרפואי של המנוח והעבירה אותו לעיונו של בית משפט.

המשיבה מתנגדת לבקשה תוך הפנייה לתגובה מלאה של אשת המנוח בהודעתה, המבקש פגע עם רכבו במנוח

מאחור, המנוח נמצא ללא רוח חיים דקות לאחר הפגיעה, על פי המסמכים הרפואיים של צוות הרפאי שהגיע לזירת

התאונה אין כל אינדיקציה לאירוע קודם שגרם למותו של המנוח. בנוסף טוענת המשיבה כי תיקו הרפואי של המנוח

מהווה חומר חסוי בהתאם לסעי' 49(א) לפקודת הראיות.

לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, במסמכים ובפסיקה שצורפו ובתיק הרפואי של המנוח לא מצאתי כי מדובר

בחומר רלוונטי על פי הפסיקה.

ראשית מדובר בחומר שלא מצוי בידי התביעה, בעניין זה נקבע:

בש"פ 4109/13, 4138/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס [פורסם בבנו] שצוין:

"בנוסף, יש לזכור, כי בית-משפט זה פסק, לא אחת, כי בעצם העובדה כי החומר שבמחלוקת אינו מצוי בידי התביעה, יש משום אינדיקציה לכך שלמעשה אין מדובר ב"חומר חקירה", במובנו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי. זאת, לנוכח החזקה, כי רשויות החקירה אספו את כלל החומר הרלוונטי הנדרש בעניין הנדון. כפי שנקבע על-ידי השופטת (כתוארה אז) ד' ביניש, בבש"פ 9322/99 מסארווה נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(1) 376 (1999): "[...] לעניין זה כבר ציינתי [...], כי הנחת היסוד היא כי התביעה ממלאת את המוטל עליה במיומנות ובהגינות, וכי ניתן לסמוך על כך שחומר אשר לא נאסף ולא נמצא בו עניין לצורך החקירה, אינו בגדר 'חומר חקירה' [במשמעותו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי]" (שם, בעמ' 381-382).

אכן צודק ב"כ מבקש כי בחוו"ד פתולוגית צוין כי המנוח סבל מהשמנת יתר חולנית אולם אין בעובדה זו כשלעצמה כדי להצביע על רלוונטיות וזאת לאור ממצאים אחרים במסמכים שצורפו, כך למשל, אשת המנוח מסרה בהודעתה: "זה מסלול שהוא מכיר והיה עושה אותו פעמיים שלוש שבוע הוא היה צריך ע"פ המלצת רופא לרכב על אופנים כדי לחזק את הברך, אני רוצה לומר שמשה היה נוטל כדורים כנגד לחץ דם אך הוא היה יציב, לא סבל מבעיה לבבית הוא היה ספורטאי שעסק ברכיבה וכדור אף. הוא גם היה אדם חזק מאוד פיזית". בחוו"ד פתולוגית (סע' 1) נרשם כי המנוח לבש פרטי ביגוד הבאים: חולצה אימונית, מכנסי רכיבה, כפפות רכיבה, אשר תומכים בדברי אשת המנוח כי הוא היה ספורטאי.

בדו"ח פרמדיק נרשם:

"מדובר ברוכב אופניים שנפגע כנראה על ידי רכב אחר. בהגיענו- נמצא מחוסר הכרה, ללא דופק, ללא נשימה. יציאת CSF מהאוזניים. דימום רב מאזור הראש על האספלט וסימנים של יציאת רקמת מח עם שטף דם." הנתונים הנ"ל מעידים על חבלות אופייניות לתאונה וכי מותו נגרם כתוצאה ישירה מהפגיעה. המבקש לא מצביע על ממצאים המעידים על קצה חוט שיש בו כדי להראות כי החומר המבוקש הוא חומר חקירה רלוונטי ולא מצאתי כל בסיס לטענת המבקש ובשלב זה מדובר בהשערה בלבד וזאת מול עדות אשתו שהמנוח היה ספורטאי, יציב וחזק.

בעניין זה יפים הדברים שנאמרו ב:

בבש"פ 4109/13 4138/13 מדינת ישראל נ' פביאן דה פאס [פורסם בנבו] (7.7.2013) מנותח בהרחבה סעיף 74 לחסד"פ ובית המשפט קובע:

"יחד עם זאת, לא כל השערה או ספקולציה שאותן מעלה הנאשם, עשויות לשמש תשתית מספקת להגדרת החומר שבמחלוקת כ"חומר חקירה". ועוד נקבע, כי אין די בתקווה בלבד כי בחומר המבוקש יימצא דבר מה, העשוי להועיל להגנת הנאשם, אלא שיש להצביע על יסוד של ממש להנחה, כי החומר אכן ישפיע על בירור האשמה, המיוחסת לנאשם (בש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון [פורסם בנבו] (18.12.2012) (להלן: עניין אהרון); בש"פ 7064/08 מדינת ישראל נ' ברקו [פורסם בנבו] (13.8.2009); בש"פ 10787/06 שחאדה נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (17.1.2007); עוד בהקשר זה, דנ"פ 5852/10 מדינת ישראל נ' שמש, [פורסם בנבו] פסקה 7 לפסק דינו של השופט י' דנציגר (9.1.2012)).

במילים אחרות, בית-המשפט לא יאפשר "מסע דיג" מטעם ההגנה, בחלק מיישום עקרונותיו של סעיף 74 לחוק סדר הדין הפלילי, אלא שעל הטוען להצביע על הרלוונטיות הקונקרטית של החומר המבוקש לשם הגנתו, ורק במידה שיעשה כן, ייענה בית-המשפט לבקשה".

ובבש"פ 6717/12 מדינת ישראל נ' אהרון [פורסם בנבו] (18.12.2012) נאמר עוד לעניין זה: "במסגרת זו, חשיבות החומר המבוקש להגנת הנאשם היא שאלה מרכזית שעל בית המשפט לשקול בדונו בחומר שאינו 'חומר חקירה' במובהק. כפי שנקבע, 'בבחינת הרלוונטיות של החומר לאישום, אין בית המשפט צריך להביא בחשבון אפשרויות הגנה ערטילאיות שאינן נראות לעין, ואל לו לתת ידו ל'מסע דיג' שאין רואים את תכליתו המעשית. הביטוי שהשתרש בפסיקתנו מקדמת דנא כי 'אין חקר לתבונת סניגור' [...] הוא שובה לב אך גם תבונת הסניגור נשענת בדרך כלל על נקודת אחיזה ממשית, ואינה בגדר מעשה קסמים' [...]. אכן, בשל מעמדה הרם של הזכות למשפט הוגן, בית משפט זה נוקט גישה מרחיבה בהגדרת המונח 'חומר חקירה' כאשר הוא נדרש לבחון רלוונטיות של מסמכים מבוקשים [...]. יחד עם זאת, יש לתת את הדעת לכך כי [...] הגישה המרחיבה אינה חסרת גבולות. הרחבה יתרה עשויה בנסיבות מסוימות להרחיב את היריעה שלא לצורך, ובכך [...] לא תתרום להגנת הנאשם' [...]"

באשר להעדר ביצוע נתיחה לאחר המוות אין בה כדי להוות נימוק לעיון בחומר שאיננו רלבנטי, הרי ניתוח כזה בא כדי להסיר כל ספק באשר לסיבת המוות, כאשר העניין יתברר בתיק העיקרי.

לאור הנימוקים הנ"ל הנני קובעת כי המבקש לא הניח תשתית עובדתית ומשפטית מינימאלית כדי לבסס את הטענה כי יש בתיקו הרפואי של המנוח חומר רלבנטי חיוני להגנתו.

על כן, הנני קובעת כי תיקו הרפואי של המנוח שביקש ב"כ המבקש אינו רלוונטי להגנת הנאשם ואני דוחה את הבקשה.

המזכירות תמציא העתק החלטתי לצדדים.

ניתנה היום, י' סיוון תשע"ה, 28 מאי 2015, בהעדר הצדדים.